

Vợ Chồng như... Khách khứa

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Chị Bông vừa bước vào nhà quăng ngay cái xách tay xuống bàn và ngồi phịch xuống ghế làm anh Bông ngạc nhiên:

- Em ơi, có chuyện gì mà em buồn giận, em quăng cái xách tay hiệu Gucci yêu quý của em mạnh tay thô bạo thế ?

Giọng chị như sinh sự:

- Anh mĩa mai em đấy hả? anh làm bộ xót xa cho cái xách tay này trong khi anh thừa biết nó là hàng nhái mà...

- Tuy xách tay Gucci hàng nhái, nhưng là hàng nhái diện cao cấp vẫn đắt tiền hơn các xách tay hàng thật vô danh tiểu tốt khác..

Chị Bông thở dài thậm thọt:

- Anh ra lấy cho em ly nước, em khát khô cả cổ rồi đây.

Anh Bông mang ly nước đến cho vợ:

- Tiêu chuẩn em uống mỗi ngày 2 lít nước mà từ sáng đến giờ em quên chưa uống hả? nào em kể đi, em đã đổi xong bằng lái xe chưa?

Chị Bông uống xong ly nước, đòi hỏi tiếp:

- Anh vào phòng lấy em cái gối để em nằm ra ghế nghỉ vài phút, đứng xếp hàng rỗng rần ở văn phòng bằng lái xe làm em mỏi cả chân...

Anh Bông đùa:

- Em làm anh nhớ đến hai câu thơ của thi sĩ Đinh Hùng “ Nếu bước chân ngà có mỗi. Xin em tựa sát lòng anh”. Vậy thì em hãy tựa vai anh, kể ra nỗi bực mình cho anh nghe em sẽ nhẹ lòng.

Chị Bông nằm ra ghế thở một hơi cho thoải mái rồi mới kể:

- Sáng nay trước khi đến văn phòng bằng lái xe thì em đến nhà băng Chase, địa điểm này lúc nào cũng vắng khách, ế ẩm, nên nhân viên chào mời khách vồn vã quá. Vừa đẩy cái cửa kính bước vào em gặp ngay một cô nhân viên ngồi ở quầy chính giữa mỉm cười tươi như hoa và cất tiếng chào. Em đứng vào xếp hàng sau 2 người, đến lượt em thì ông teller cũng hơn hờ không thua gì cô nhân viên ngoài quầy kia, rảnh rang nên ông này khen hôm nay trời đẹp, nhiệt độ ấm cúng và không quên chúc em một ngày đẹp. Khi em bước ra cũng...không thoát khỏi cô nhân viên ngoài quầy lúc nãy, dù đang bận nói phone mà cô cũng dứt ra để nói lời tạm biệt và chúc em một ngày đẹp đẽ.

- Ôi, có gì lạ đâu, họ làm theo lệnh của cấp trên và để giữ job chứ chẳng ai tử tế với em cả. Có thể mà cũng khỏe.

- Biết rồi, nhưng tài khoản của mình trong nhà băng Chase thì èo uột như đứa trẻ sinh thiếu tháng nuôi thiếu sữa mà thấy họ tiếp đãi ân cần quá làm em ngại ngùng, mắc cỡ ...

- Ủ, ngành ngân hàng lúc này cũng èo uột, sống dở chết dở luôn, lãi suất cho người gửi tiền chưa tới 1 chấm, vì lãi suất ngân hàng cho vay mua nhà chỉ hơn 3 chấm...lời lộc là bao nhiêu trong khi họ phải trả bao chi phí khác. Nhưng họ vẫn phải o bế khách hàng, không ai gửi tiền thì vốn đâu cho họ kinh doanh?

Rồi anh Bông giục gĩa:

- Tóm lại là hôm nay em đi đổi bằng lái xe xong chưa? Em chỉ thích nhập đề từ xa, chỉ thích kể chuyện bên lề cho anh sốt ruột lên mới vào chủ đề chính.

Chị Bông gắt lên:

- Nhập đề từ xa cũng liên quan đến gần chứ, ở nhà băng họ chúc em một ngày vui vẻ mà em có gặp vui vẻ đâu. Em cũng tóm lại cho anh biết là chưa có xong vụ đổi bằng lái xe.

- Uí trời! em kinh nghiệm lái xe mấy chục năm nay, còn trục trặc gì nữa?

- Giời ôi, anh chồng Nam Kỳ đơn giản của tôi ơi, bộ khi đổi bằng lái xe họ thử tay lái mình sao? đằng này họ thử mắt nhìn và kết quả là em phải trở về đi bác sĩ nhãn khoa khám mắt, mua kính mới đeo vào thì mới được lấy hẹn đến gặp họ lần nữa, để thử lại mắt. Vừa tốn công vừa tốn tiền, rõ chưa?

Anh Bông thắc mắc:

- Bộ em không đọc được mấy chữ ấy thiệt hả? Sao không kêu họ thử đi thử lại vài lần?

Chị Bông cay đắng:

- Họ thử em 3 lần đều không đọc được, nhưng đáng lẽ họ phải ...ưu tiên cho em chứ, vì em đã ký giấy donate toàn bộ nội tạng trong cơ thể con người em nếu một mai em chết. Em “hi sinh” cho tha nhân, cho xã hội thể mà...họ vẫn làm khó dễ.

- Thôi em à, lái xe quan trọng nhất là sự nhìn, mắt mũi lơ mơ thì chẳng những hại mình mà còn hại cả người khác, họ lợi lộc gì mà làm khó dễ em...Mai em đi bác sĩ mắt đi, nhân thể kiểm tra lại mắt luôn

- Biết rồi, khỏi nói. Chuyện lái xe là chuyện sống chết mà, không được lái xe làm sao đi chợ, đi làm? ngồi nhà để mà chết héo à?

Anh Bông nghiêm giọng:

- Nãy giờ anh đợi em về để thông báo một tin vui nè...em còn nhớ cô chú Bình không? Người quen của gia đình anh, đã thay cha mẹ anh đứng ra làm chủ hôn cho anh cưới em ngày xưa đó.

Chị Bông đáp ngay:

- Nhớ chứ, chú ấy tên Bình, anh tên Bông thành “Bình Bông” thật khó mà quên cả tên lẫn người, lại còn câu dặn dò năm lần bảy lượt của cô chú làm em nhớ đời. Vợ chồng cháu phải luôn “tương kính như tân” dù trong bất cứ hoàn cảnh nào Thế họ vẫn sống ở Canada hờ anh?

- Đó.. đó...chính là vấn đề anh muốn bàn với em. Tuần tới vợ chồng cô chú Bình sẽ sang Mỹ thăm một số thân nhân, sẵn đi ngang thành phố mình nên muốn ghé vào thăm, anh đã mời cô chú ngủ lại một đêm cho khỏe rồi sáng mai đi tiếp. Cho nên...

- Thì mình sẽ mời cô chú đi nhà hàng, giới thiệu những quán ăn Việt Nam tại thành phố này.

Anh Bông hăng hái:

- Cô chú sẽ đến vào buổi chiều, nghĩa là họ chỉ ăn và ở nhà mình một lần, anh đề nghị em làm cơm nhà đãi khách cho thân tình và tha hồ tâm sự. Vấn đề anh bàn với em là chúng ta sẽ chứng tỏ đã thi hành theo lời dặn dò của cô chú, vợ chồng luôn “tương kính như tân” là tôn trọng, kính mến nhau như...khách khứa, để cô chú hãnh diện và vui lòng.

Chị Bông kêu lên:

- Giời ơi là giời !! Vậy mà hồi nào đến giờ em cứ tưởng chữ “Tân” là “mới”, vợ chồng tôn kính nhau như mới lấy nhau về, hoá ra “Tân” là “khách” đấy. Nhưng anh ơi, mình ăn ở với nhau từ thuở đôi mươi, đến nay đã mấy chục năm trời, hai con đã lớn và đi học ở xa. Chúng mình thấy đủ mọi thứ trần trụi tốt xấu, dở hơi dở hám của nhau rồi, anh còn biết trên mặt em có mấy chục vết nhăn, và em biết trên đầu anh có bao nhiêu sợi tóc ngả màu thì làm sao mà làm khách khứa của nhau được?

Anh Bông khích lệ:

- Mình chịu khó đóng kịch một buổi chiều thôi mà, cô chú Bình còn theo kiểu xưa lắm, anh từng nghe nói cô chú luôn đối xử với nhau một lòng một dạ “tương kính như tân” đó em. Nghĩa là em sẽ là một cô vợ hiền lành dịu dàng và coi anh như người khách “share” phòng của đời em, ngược lại anh cũng là một anh chồng lịch sự, nhã nhặn coi em như cô khách quý ở chung nhà. Chúng ta làm đẹp mặt nhau trước mặt khách và nhân thể thử làm lại từ đầu coi có cải thiện được tình nghĩa vợ chồng đã quá cũ mòn, trơ trụi này không?

Chị Bông không nhịn nổi cười:

- Em sẽ dấu cái đanh đá, anh sẽ quên cái tính ăn nói cộc cằn bạ đâu phang đấy của anh. Hai chúng ta sẽ là khách khứa của nhau...cũng vui đấy.

***

Cô chú Bình đến vào buổi chiều thứ bảy, chị Bông đã chuẩn bị xong xuôi tươm tất một bữa cơm ngon lành, thịnh soạn đón khách quý. Sau bao nhiêu năm, chị Bông thấy họ vẫn ăn nói kiểu cách lịch sự và từ tốn với nhau như ngày xưa, cái dạo chị mới lấy anh Bông. Cô Bình nói với chồng luôn lễ phép một thưa hai gởi, chú Bình đáp lời vợ luôn lịch thiệp vui vẻ làm chị Bông thầm bái phục, chẳng biết bằng cách nào mà sau mấy chục năm vợ chồng ăn ở với nhau họ vẫn đối xử tốt đẹp như thế?

Chị Bông luôn nghĩ rằng cặp vợ chồng nào khoe hòa hợp nhau, chưa bao giờ cãi nhau hay làm mất lòng nhau, nghĩa là luôn “tương kính như tân” thì phải là một người hèn hoặc một... người khùng mới chịu đựng, nhẫn nhịn người kia, chứ bát đĩa để trong sòng chén còn khua nữa là con người. Chú Bình kéo ghế cho vợ:

- Mời em ngồi.

Cô vén áo nhẹ nhàng ngồi xuống:

- Dạ, xin phép anh...

Cô Bình tự tay lấy napkin lau bát đĩa và để ngay ngắn trước mặt chồng:

- Thưa anh, mọi thứ đã sẵn sàng cho anh.

- Cám ơn em đã luôn chăm lo cho anh từng chút thể này

- Thưa, không có chi.

Chị Bông liền bắt chước, quay ra gọi chồng mình đang lúi húi lấy món gì trong bếp:

- Mời anh Bông ra xơi cơm.

Hồi nào tới giờ anh Bông ghét nhất hai chữ “xơi cơm” của chị Bông hay dùng, anh nói người miền Bắc ăn nói

khách sáo quá, ngay cả khi ăn cơm với rau mắm dưa cà mà cũng trân trọng mời nhau ra “xơi cơm” làm như là tiệc tùng cao lương mỹ vị. Nhưng hôm nay anh Bông thông minh đáp lễ:

- Cám ơn em, anh ra ngay đây.

Chị Bông kéo ghế cho anh Bông và dịu dàng:

- Anh cần gì sao không bảo để em lấy cho. Nào, xin mời cô chú Bình, xin mời anh Bông, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng ngày hội ngộ.

Anh Bông vui vẻ:

- Vợ chồng chúng cháu mời cô chú cứ tự nhiên, chúng ta phải uống hết chai rượu mừng trong chiều nay.

Chị Bông phụ họa chồng:

- Anh Bông nói rất đúng như em đang nghĩ. Cám ơn anh đã hiểu ý em.

Chú Bình uống một hớp rượu, khen:

- Sau bao nhiêu năm được hội ngộ hai cháu, thấy hai cháu thương yêu nhau, hiểu ý tứ nhau và vẫn đối xử với nhau “Tương kính như tân” là cô chú thật vui lòng.

Cô Bình tiếp lời chồng:

- Thật chẳng uống công cô chú đã dặn dò hai cháu trong ngày cưới là vợ chồng phải “Tương kính như tân” y chang như vợ chồng cô chú đây dù tình gia vẫn trước sau như một. Lời cổ nhân nói thật hữu ích và chí lý, vợ chồng phải tôn trọng nhau như khách khứa mới bền lâu và hạnh phúc.

Chú Bình giảng giải:

- Vợ chồng ăn ở với nhau cả đời, bởi thế phải biết giữ một khoảng cách để tôn trọng nhau, kính mến nhau, thì tình yêu sẽ thánh thiện và tràn đầy cảm xúc như vừa mới cưới nhau hôm qua.

Anh Bông vỗ tay:

- Hoan hô cô chú, hoan hô vợ chồng cháu, chúng ta là những cặp vợ chồng luôn tôn trọng, quý mến nhau như khách khứa, như bạn thân.

Thế là bữa cơm hội ngộ với nhiều món ngon bắt đầu, chú Bình múc súp vào bát cho vợ, và cô Bình âu yếm lấy món súp cho chồng. Chị Bông cũng lấy bát của chồng và múc vào một chút súp:

- Mời anh nếm thử món súp đồ biển xem sao?

Anh Bông húp một thìa và hơi nhăn mặt:

- Ủy trời, sao mà...

Chị Bông kín đáo liếc mắt nhìn anh Bông như nhắc nhở, và đáp rất hiền hòa:

- Chắc anh chưa nếm kỹ đấy, mọi thứ em đều nêm nếm đúng số lượng như đã từng làm cho anh vừa ý bấy lâu nay.

Anh Bông si sụp húp thêm mấy thìa súp nữa và vội thể hiện vai trò người chồng tế nhị:

- Thiệt tình là em nói đúng, chắc anh mới uống rượu nên ăn súp lạ miệng mà thôi.

May quá, anh Bông đã cứu vãn kịp thời, tí nữa là anh cộc cằn kêu lên như thường lệ: “Ủy trời, sao mà nấu mặn thế này thì cô húp cho hết nồi súp đi nhé”. Vì bản tính anh Bông vốn thích ăn nhạt, mà trái lại chị Bông thích mặn mà, nên thường xuyên xảy ra sự thể này. Thế là bữa cơm với nhiều món ăn ngon, với chai rượu đắt tiền làm chủ nhà và khách cùng hào hứng và chênh choáng. Cuộc chuyện trò kéo dài cho đến tối.

Chị Bông sắp xếp cho vợ chồng khách ngủ căn phòng dưới nhà, đây là căn phòng dự trù cho khách khứa, họ sẽ cảm thấy được tự do thoải mái trong căn phòng ngủ rộng và không gian yên tĩnh dưới này vì tất cả những phòng ngủ khác đều ở trên lầu. Vợ chồng chị Bông đã lên lầu, vì cũng cần một không gian riêng cho thoải mái khỏi phải đóng kịch trước mặt khách nữa. Cũng may họ chỉ đến một buổi chiều và ngủ qua đêm, chứ họ mà ở lại vài ngày thì vợ chồng chị diễn không biết có hoàn thành tốt đẹp đến phút cuối không?

Chị Bông chợt nhớ ra vội đi mở closet và sai chồng:

- Anh với tay lấy cái chặn bông Đại Hàn xuống cho em.

- Anh đang bận, em không thấy sao?

Chị Bông cao giọng căn nhắc:

- Em đã bảo làm gì thì làm ngay đi.

- Ủy trời, em nói nhỏ thôi lỡ vợ chồng chú Bình nghe thấy em sai anh như bà chủ sai nhân viên thì mất mặt anh, mà tiếng Bắc của em gọi là mất thể diện đó.

- Làm sao mà họ nghe thấy trừ khi họ đứng rình ngoài cửa, và giờ này không phải để anh ôn lại tiếng Bắc tiếng Nam nhé. Em cần cái chặn Đại Hàn để mang xuống phòng cô chú, cái chặn này sẽ ấm áp hơn. Nhanh

lên, không thôi em...quát to lên ráng chịu!

Anh Bông đang dở tay trong phòng tắm cũng vội chạy ra làm theo lời vợ. Chị Bông ôm cái chần to kèn to càng đi xuống thang lầu... Chị đi nhẹ nhàng đến bên phòng ngủ của khách để xem chừng nếu họ đã ngủ say, thì chị chợt nghe tiếng cô Bình gắt gỏng:

- Ông có im họng đi giùm tôi được không? Tôi đang buồn ngủ nè, uống có chút rượu mà lè nhè này giờ điếc cả tai.
- Người ta nói rượu vào lời ra mà. Bà đừng có ý ở đây nhà người ta mà tôi không dám bặt tai bà à nghe...
- Đúng là thằng cha ó đăm, thằng cha vũ phu. Vậy mà trước mặt thiên hạ, trước mặt đám con cháu cứ làm như ta đây là một người đàn ông thanh lịch.
- Còn bà, té nhị cái khi khô, ăn nói với chồng chỉ làm chồng tức trào máu họng. Không biết bao giờ tôi mới thoát khỏi cái nợ đời này...

Trời ơi, thật là bất ngờ và kinh khủng, thì ra hai vợ chồng cô chú Bình đã cãi nhau từ lúc về phòng ngủ cho đến giờ, chú Bình chệnh chóang say, còn cô Bình ý y phòng ngủ dưới lầu không có ai nên họ cứ tự tiện mà cãi nhau. Chị Bông phải đưa tay lên bịt miệng mình, chỉ sợ không kềm chế nổi và kêu toáng lên thôi.

Chị nhẹ nhàng ôm cái chần bông Đại Hàn nặng chịch đi ngược lên lầu, thở phào một tiếng và khẽ bảo chồng.:

- Anh ơi, cất lại cái chần về chỗ cũ đi.

Anh Bông ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao em mang cái mền này xuống lầu bằng được bây giờ lại mang lên? Cô chú Bình không chịu đáp hả?

- Khẽ mồm miệng chứ, rồi em kể cho mà nghe...

Chị Bông kể hết cho chồng những gì mình vừa nghe được và khoái chí kết luận:

- Thì ra vợ chồng cô chú Bình cũng đống kịch như vợ chồng mình, nhưng đoạn cuối của họ thâm hơn mình nhiều, em chưa bao giờ nặng lời thậm tệ với anh, và anh cũng chưa bao giờ ăn nói lỗ mãng với em đến thế.

Anh Bông thẩn thờ:

- Không ngờ có những cuộc sống vợ chồng đến mức trơ trên thế, nhất là với cô chú Bình mà anh luôn tôn trọng kính mến như một gương mẫu để mình phải vâng lời noi theo, nếu vợ chồng không “tương kính như tân” thì cũng không nên mặt sát nhau, coi thường nhau chứ...

- Chắc họ quen tính cách đối xử của nhau rồi, có nhiều cặp cãi nhau, đánh nhau phũ phàng mà vẫn ăn ở với nhau con đàn cháu đống, ra đường vẫn đẹp đôi, bề ngoài là một gia đình đề huề hạnh phúc đấy....

Chị Bông nhẹ nhàng nói tiếp:

- Mình cứ sống thật với nhau theo tình cảm tự nhiên, cuộc sống vợ chồng nào chẳng là con đường lúc gặp ghềnh lúc gió mưa, ai chẳng có tính tốt và tật xấu...Hãy chấp nhận và bao dung cho nhau, còn hơn là sống đạo đức giả che mắt thế gian trong khi trong lòng thì khinh thường và xem nhau như bèo rác.

- Cuộc đời nhiều giả dối mà em...

Chị Bông chứng minh thêm:

- Đúng thế, thí dụ như hôm vợ chồng mình đi xem triển lãm tranh trừu tượng của một họa sĩ bạn anh, các bạn khác xúm vào khen bức tranh này ý nghĩa cao siêu, khen bức tranh kia đẹp tuyệt và thâm thúy, em dám chắc chỉ là những lời khen giả dối cho vừa lòng tác giả hay ra vẻ ta đây hiểu biết. Còn em, nhìn những nét vẽ ngoằn ngoèo như giun bò, rối tung như gà bới, những mảng màu sắc nham nhở như vệt phấn loang trên gương mặt cô gái già đồm dáng lối thời mà không hiểu nổi là cái gì, dù tác giả đã đặt tên cho bức tranh đằng hoàng tử tế.

- Anh nhớ rồi, và em đã nói là thà họa sĩ vẽ cụ thể con gà, con vịt, cây ổi, cây soài em còn hiểu được và chấm điểm được chứ gì. Tội nghiệp họa sĩ thuộc trường phái vẽ tranh trừu tượng quá, tại em không hiểu họ chứ không phải họ vẽ dở đâu...Nhưng dù sao em cũng thành thật để lộ ra là em chẳng biết gì về hội họa.

Chị Bông cười trừ:

- Thôi, chúng mình không tranh cãi giùm các họa sĩ nữa kéo lại...cãi nhau đến nửa đêm vẫn chưa phân thắng bại. Sửa soạn đi ngủ đi anh.

Chị Bông thay quần áo ngủ lên giường nằm thấy thoải mái từ trong tâm hồn đến thể xác. Anh Bông cũng đã thay xong bộ đồ ngủ, nhưng còn đứng bên giường, mặt anh bỗng nghiêm trang y như lúc chiều trước mặt khách:

- Thưa cô Bông, tôi có lời khen cô hôm nay đã hoàn thành vai trò người vợ hiền rất xuất sắc.

Chị Bông cố nhin cười để tung hứng cùng chồng:

- Không dám. Cám ơn anh.

- Thưa cô Bông, tôi xin phép được lên giường ngủ cùng cô, có được không?

Chị Bông làm bộ e lệ kéo cao cổ chiếc áo ngủ hở hênh và kéo chăn đắp lên đôi chân trần, lễ phép trả lời:

- Vâng ạ, xin mời anh, rước anh lên giường.

Hai vợ chồng ôm nhau cười khúc khích...Tiếng chị Bông thì thầm:

Đây là màn cuối của vở kịch “Vợ chồng tôn kính nhau như khách khứa” nhé. Anh mà thưa gởi nữa là em...
đạp anh rơi xuống giường luôn đấy...

Nguyễn Thị Thanh Dương